

[Palle Simonsen]

regeringen og også industriministeren står for.

Vi har været inde på debatten om over-skudsdeling. Jeg skal ikke bruge den korte tid på det, men bare sige, at enhver frivillig udbredelse af ejendomsretten er vi tilhængere af, enhver frivillig anbringelse af midler fra pensionskasser, investeringsfonde osv. i erhvervslivet er vi naturligvis også tilhængere af.

Det undrede mig, at industriministeren i sin afsluttende tale kunne sige, at der jo ikke har været nogen særlig stor kritik; debatten havde været præget af mangel på kritik og mangel på vilje fra oppositionens side. Jeg synes egentlig ikke, at regeringen kan klage på kritik i debatten i dag. Hvad angår den manglende vilje, skal jeg bare for en ordens skyld pege på den Helhedsplan 82, som har været nævnt nogle gange her i dag. Der ligger svarene jo. Debatten drejer sig ikke i dag om Helhedsplan 82, men ministeren skal ikke savne svar på, hvordan vi ønsker at problemerne bliver løst.

Hvad er det egentlig, der får det til at blive så afgørende for regeringen at få lavet disse tvangsforanstaltninger med overflytning af midler fra pensionskasserne? Der findes jo allerede i dag en række foranstaltninger i form af billige låneordninger til erhvervslivet, som har haft bred politisk støtte her i folketinget; der er K-låneordninger, der er specielle ordninger for industri- og håndværksvirksomheder, der er eksportkreditter, der er egnsudviklingslån, der er skibskreditordninger, og der er mange andre. De har haft en ganske god virkning, men de har ikke løst problemerne. De løses, som vi har søgt at påpege tidligere, heller ikke ved regeringens tvangsindgreb over for pensionskasserne.

Det, det stadig væk drejer sig om at få understreget, er betydningen af, at der bliver et ordentligt afkast af investering. I det øjeblik erhvervslivet får en tro på, at nu kan det betale sig at investere, så skal kapitalen nok komme, så får industriministeren ingen problemer med at få den nødvendige kapital frem. Men regeringens store problem i dag – og dér, hvor regeringen er kørt fast – er, at den ikke magter eller evner at give erhvervslivet en tro på, at nu kan det betale sig at sætte produktion i gang.

Jeg synes, det var interessant, at økonomi-ministeren ligesom forsøgte at sætte lighedstegn mellem tvangsindgreb og lovgivning. Det kan man måske nok argumentere ud fra i visse tilfælde, men jeg kan ikke undlade den lidt sarkastiske bemærkning, at det var måske netop en fordel for dette samfund, hvis vi havde noget mindre lovgivning. Det er netop den socialdemokratiske regering, der gennem årene har været eksponent for lov efter lov, som har skabt tvang på en lang række områder, og den har også fjernet meget af dynamikken i samfundet. Det er naturligvis rigtigt, at hvis vi fik stærke begrænsninger på dette område, ville der også kunne blive større muligheder for, at folk kunne præstere noget og få noget ud af at præstere noget.

Jeg kan se, at finansministeren ikke er til stede, så det kan ikke nytte at gentage spørgsmålet over for ham, men det får vi jo nok rig lejlighed til i de kommende dage i store politiske debatter. Jeg synes bare, det er for dårligt, at finansministeren ligesom antyder, at beregningsgrundlaget i Helhedsplan 82 ikke er tilstrækkelig godt, når han stadig væk ikke kan komme med tal for den plan, som regeringen har udtænkt som valgoplæg, for det er jo det, det egentlig drejer sig om. De tal må vi have frem, og hvis vi ikke får dem frem, tager vi det som et udtryk for, at det alligevel kun er godteposen, man har delt ud af.

Statsministeren søgte igen i dag ligesom under åbningsdebatten at give indtryk af, at hvis det ikke er socialdemokratiet, der har magten, så går det ud over trygheden i samfundet, så går det ud over stabiliteten i samfundet. Ja men hvad er det for en påstand, hr. statsminister? Det, der er tale om, og det, som statsministeren rigtigt registrerer, er jo, at flere og flere medlemmer i dette ting fjerner sig fra regeringen, og det er naturligvis en baggrund for en ustabilitet, men den er skabt af regeringen, og den er skabt, fordi regeringen stadig væk søger – til trods for at den, heldigvis, ikke har flertal i dette ting – at gennemføre socialdemokratiske ideologier.

Jeg vil godt sige meget klart til statsministeren, at forudsætningen for en tilstrækkelig omfattende tryghed i dette samfund er, at vi får alle i arbejde. Det er ikke lykkedes for den socialdemokratiske regering, men det er i hvert fald en væsentlig forudsætning for en